

MATTHEW REILLY

ZTRACENÁ MĚSTA

edice
KLOKAN

Copyright © Karanadon Entertainment Pty Ltd 2018
Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE THREE SECRET CITIES
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Orion Books,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-077-1

Pro Kate

Geopolitika si podobně jako příroda oškliví vakuum . . .
Kdykoli se objeví mocenské vakuum, někdo je vyplní.

– THE FINANCIAL TIMES

MYSTERIUM ZBRANÍ

První zabíjí
Druhá oslepuje
Třetí vládne

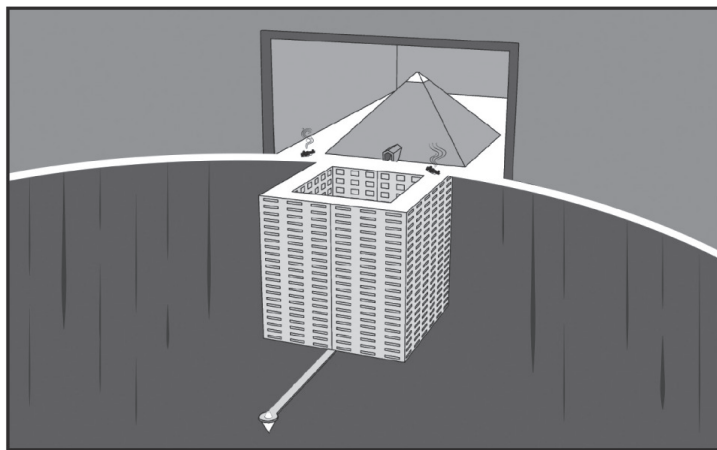
– NÁPIS NA KAMENNÉ DESCE, O NÍŽ SE MÁ ZA TO,
ŽE JE STARÁ PŘES PĚT TISÍC LET
(ULOŽENA V SOUKROMÉ SBÍRCE V NEW YORKU)

ZKOUŠKA MĚST

Nejsou tam oceány
Neplují tam mračna
Netečou tam řeky
Neprší tam
Svět je pustinou plnou utrpení a bolesti

– Z DIOVA POPYRU
(ULOŽEN V SOUKROMÉ SBÍRCE V LONDÝŇĚ)

NÁSLEDKY HER

VELKÁ SMYČKA

PROLOG I

VELKÁ SMYČKA

PODSVĚTÍ, INDIE

Plné tři dny po skončení Velkých her panovalo v Podsvětí naprosté ticho.

Unesený šampion kapitán Jack West junior, jenž soutěžil pro Orlanda, krále Země, zvítězil.

Musel překonat stejné smrtící výzvy, jakým čelili i tři předšní vítězové Her – nikdo menší než Osiris, Gilgameš a Héraklés. K překvapení mnohých hostí přítomných na královské galerii se mu podařilo získat vítězství.

Během závěrečného ceremoniálu čekala vítězného krále korunovace a měl obdržet Mysteria, čímž by se zajistilo, že Země bezpečně projde nadcházejícím kritickým obdobím. Místo toho však propuklo na Hádově hoře hotové pandemium.

Horský chrám, v němž probíhal starodávný ceremoniál, napadla bojová helikoptéra. Vlastní synové krále Háda hodlali svého otce zavraždit. Hádova čtyřtisícová armáda minotaurů, ztracená populace neandertálců s býčími přilbami na hlavách, se o jejich plánu dozvěděla a vzbouřila se. Hordy černých podsaditých neandertálců se vydaly na zteč palácové hory. Když osobní strážci dvou prchajících králů zcela idiotsky začali po minotaurech střílet, vykoledovali si tím smrt pro sebe i své pány.

Dva ze čtyř králů minotauři rozervali na kusy. Z královské elity, která se sešla, aby přihlížela Hrámu, unikla smrti jenom nepatrná hrstka urozenců.

Přežili dva z králů.

Hádés, král Podsvětí, utekl s Westem a skupinkou jeho věrných přátel.

Orlando, král Země, se vytratil ze scény se svým poradcem, katolickým kardinálem Ricardem Mendozou, příslušníkem stínové církevní „skupiny Omega“. Téměř všechny ze svého doprovodu a přátele z dalších královských skupin zanechali napospas smrti.

Ještě nikdy v celých dějinách neupadla čtyři historická impéria do takového zmatku. Čtveřice říší ukrytá ve stínech ovládala ze zákulisí po tisíce let celou lidskou populaci, dosazovala vlády nebo je naopak ničila, když se jí to hodilo; pokud se to vládcům zdálo nutné, podněcovali války a rozbíjeli celé říše.

Pověsti se šíří rychle.

Všude po celém světě se lidé, kteří měli nějaký vztah ke čtyřem legendárním královstvím, velmi brzy dozvěděli, k čemu došlo.

Královská vláda vyžaduje jisté podstatné prvky, především kontinuitu. Je třeba ustanovit a korunovat dědice trůnu, jenže v době bezprostředně následující po Hrách nebylo jisté ani to, kteří dědicové přežili a kteří ne.

Další součástí královského panování je nutnost označit osobu, která ponese za každé fiasko odpovědnost: vyslovit vinu, potrestat a pomstít se.

Za skandální zakončení Her se tedy někdo musel zodpovídat. A také za to musel být potrestán.

Nejděsivější na celém chaosu však bylo, že Mysteria – která vlastně představovala prvotní a zásadní důvod konání Velkých her – *nebyla* předána, a přitom na jejich znalosti závisel další osud celé Země.

Všechny tyto problémy si však musí vyřešit ostatní, pomyslel si král minotaurů, když prohlížel nyní vyprázdňené Podsvětí, po nedávném chaosu značně rozbité a poničené.

Velké schodiště utrpělo těžkou úhonu, protože uprostřed v něm zela ošklivá trhlina. To napáchal West.

Výtah, který umožňoval přístup k vrcholovým chrámům na špičce palácové hory, skončil odervaný od konzol dole pod horou. Všude se povalovala mrtvá těla. Mnozí nešťastníci padali až shora z chrámu. Nebyl na ně pěkný pohled.

Když Pán Hádés opouštěl Podsvětí, přenechal své království panovníkovi minotaurů Minotovi a jeho neandertálcům, aby mohli žít v klidu, skrytí před ostatním světem v nitru odlehle pouště rozprostírající se v severozápadním koutě Indie.

Po skončení vzpoury dopřál Minotus své černé armádě několik dní odpočinku, ale teď nastal čas postarat se o úklid.

Minotauři snesli mrtvá těla na jedno místo a spálili je. Rozbité kamenné bloky na Velkém schodišti odklidili a chystali se stavbu opravit.

Třicet minotaurů se vydalo do Velké smyčky, nejvzdálenějšího místa Podsvětí a dějiště Pátého úkolu. Ten spočíval v divoké automobilové honičce po silnici vyhloubené ve skále a lemované po jedné straně hlubokou bezdnou propastí.

Úkol těch třiceti spočíval v odklizení rozbitých vozidel a mrtvých těl, roztroušených po nebezpečné silnici. Hlavní součástí jejich poslání bylo vyčistit prostor kolem dvou záhadných staveb, jež stály v nejdlehlším koutě Velké smyčky: ohromné pyramidy postavené v dutině vytesané do skály a mnohapatrové budovy připomínající mrakodrap, jež visela na srázu spadajícím do propasti.

Do stěn této budovy byly zahloubeny pravidelné řady pravoúhlých výklenků. V každém z nich spočívala lesknoucí se stříbrná rakev. Na všech rakvích se dala pozorovat rytina muže s ptačí hlavou, opatřenou dlouhým zahnutým zobanem.

Když se krátce po ukončení Her začala jedna z těchto rakví pomalu otevírat, nebylo široko daleko živé duše. Po tom, co se na místo dostavila úklidová četa minotaurů, si některý z nich všiml, že na jedné z rakví je odklopené víko.

To v nich vyvolalo neklid.

Co si kdo z nich pamatoval, nad propastí zavěšená věž spočívala mnoho let v naprosté nehybnosti a tajemném tichu.

Velitel úklidové čety se vysílačkou spojil s králem minotaurů a ohlásil mu, k čemu došlo. Minotus odpověděl, že se tam okamžitě vydává se skupinou svých rádců. Nicméně minotauři pověření úklidem nedokázali potlačit zvědavost, připlížili se až k otevřené stříbrné rakvi a nahlédli do ní.

V truhle ležela téměř dvoumetrová postava podobající se člověku.

Spočívala zcela poklidně na zádech, jako by spala. Ze všeho nejvíc připomínala bronzovou sochu, nesoucí víceméně všechny lidské rysy – hlavu, ramena, paže, nohy.

Jeden klíčový prvek chyběl.

Postava neměla obličej. Scházely jí oči i ústa a namísto nosu jí z hlavy trčel hrozivý zahnutý zoban.

Ruce měla složené na hrudi. Tvořila je stejná matná bronzová slitina jako zbytek sochy. Ale šlo o poněkud divný bronz: zářivý, a přitom matný. Záře svítilen, které si minotauři přinesli, se od slitiny odrážela jen tlumeně jakoby skrz mlhu. Na trupu sochy nebyl patrný žádný šev či svár. Taková socha by vznikla při jediném dokonalém odlití bronzové slitiny v kadlubu.

Minotauři z úklidové skupiny na sebe udiveně hleděli a přejížděli pohledy po stovkách dalších rakví, uložených ve stěnách budovy zavěšené na stěně propasti.

Žádná z nich se neotevřela, pouze tato jediná.

A náhle se bronzová socha posadila a obrátila k nim strašidelný obličej bez tváře.

Z nitra záhadného výtvoru zazněl tázavý hlas.

„*Kushma alla?*“

Minotus se svitou svých nejlepších rádců dorazil na místo jen o dvacet minut později...

... a našel celé úklidové družstvo pobité, rozsekané na kusy. Všech třicet minotaurů se válelo po zemi v kalužích krve.

Otevřená rakev zela prázdnotou.

Za zády krále minotaurů a jeho doprovodu se vynořila bronzová postava.

„*Kushma alla?*“ pravila postava bez tváře.

Minotus se zamračil. Jazyk, v němž ta věc položila otázku, neznal.

„Nerozumím,“ odvětil.

Bronzový muž v okamžiku pozvedl kovové pařáty a napadl Minotův doprovod – bez váhání, bez obav a nemilosrdně.

PROLOG II

ARAGONSKÝ HRAD

OSTROV ISCHIA U POBŘEŽÍ AMALFI, ITÁLIE

ČTYŘI DNY PO VELKÝCH HRÁCH

Ve vznosně klenutém prostoru uvnitř vysoké hradní věže na ostrově při západním pobřeží Itálie se nacházela síň s osmihranným půdorysem.

Ve zvláště vystavěné místnosti stál osmihranný stůl vyrobený z věkovitých omšelých trámů, získaných z takzvané prokleté brány, Porta Scelerata. Ta kdysi bývala polovinou zdvojené brány střežící vchod do starověkého Říma.

V průběhu staletí se někdy o tomto stole hovořilo jako o kulatém, což ale z technického hlediska nebylo správné. Stolní deska skutečně měla osm stran a u každé z nich náleželo místo jednomu z osmi mužů, kteří zde usedali během posledních šestnácti století a považovali se za vlastníky stolu, hradu a celého ostrova Ischia.

Těm, kteří o jejich existenci věděli, byli známi jako rytíři Zlaté osmy.

Jejich osmihrannou síň zdobily trofeje získané při předehrávácích výpravách, předměty, jež patřily jejich obětem: meče, štíty, koruny.

Dnes stál před Osmou osamocení muž, a to na nebezpečné římsě táhnoucí se podél propasti, která ho oddělovala od stolu rytířů. Této skalní lavici se říkalo Římsa prosbníků a prosebník, který na ni předstoupil, musel zvedat pohled, aby na rytíře viděl.

Na římsě stál muž, kterému pravou dolní část obličeje kryla ochranná maska z průsvitného plastu.

Oči mu žhnuly zuřivostí. Zakoušel kruté bolesti, ale nikdy by to nepřiznal. Jeho lékař mu předepsal silné medikamenty proti bolesti, on si je však nevzal.

V té chvíli ho bolest naopak povzbuzovala, dodávala mu kuráže a připomínala, že prahne po pomstě.

Tu mu mohla zajistit právě Zlatá osma.

Poté, co muž s polomaskou na obličeji přednesl svou věc a na její podporu složil odměnu v obrovité hodnotě, vůdce Zlaté osmy vstal a vážným hlasem oslovil svých sedm druhů.

„Cena byla zaplácena, cíl byl označen. Podle našeho dlouhého a posvátného zvyku rytíři Zlaté osmy toto pověření přijímají.“

Vůdce pozvedl tři fotografie, které muž s maskou přiložil ke své žádosti.

„Úkol je jednoznačný,“ pokračoval první z rytířů. „Jedna vražda, dva únosy; tento muž bude zlikvidován, zatímco mladší muž a žena budou zajati živí a předání našemu urozenému zákazníkovi, aby s nimi naložil, jak uzná za vhodné.“

Vůdce rytířů se uctivě uklonil muži v masce. „Naše cena je vysoká, ale za poslední více než dva tisíce let jsme ve svém poslání nikdy neselhali.“

Znovu pozvedl tři fotografie. Koho zobrazovaly?

Jacka Westa juniora.

Jeho dceru Lily.

A jejího přítele Albyho Calvina.

PRVNÍ CÍL

HÁDOVO SVRŽENÍ

INTERREGNUM

podst. jm. („mezi královstvími“, z latiny)

Období mezi koncem vlády suverénního panovníka a nástupem jeho následníka; často doba neklidu, strategických manévrů a válek, z nichž nakonec vzejde nová vláda.

OBLOHA NAD POBŘEŽÍM SPOJENÝCH STÁTŮ

24. LISTOPADU,

5.30 HOD. AMERICKÉHO VÝCHODNÍHO ČASU

Letadlo Jacka Westa se řítilo po obloze nadzvukovou rychlostí a spěchalo k New Yorku.

Neslo pojmenování *Nebeský bojovník* a šlo o letoun Tupolev Tu-144, v Rusku vyrobený klon stroje Concorde. Letadlo mělo extrémně štíhlé rysy a neslo černý protiradarový nátěr. Stejně jako slavný letoun Concorde bylo rychlé; opravdu velice rychlé.

Nebeského bojovníka získal Jack od starého nepřítele poté, co jeho předešlé letadlo, milovaný Boeing 747 zvaný *Halikarnass*, bylo zničeno během zoufalé akce na Velikonočním ostrově.

Za kniplem *Nebeského bojovníka* seděl Jackův věrný pilot s přezdívkou *Nebeský drak* a řídil letoun s šípovitými křídly rychlostí 1,5 machu ve výšce 50 000 stop, tedy vysoko nad letovou hladinou běžných dopravních letadel.

Jack West se často vydával do více či méně odlehlých koutů zeměkoule a do rušné newyorské metropole se nedostal příliš často, ale v této chvíli velice spěchal právě tam.

K horečnému chvatu ho nevedly osobní důvody. Jednalo se o službu gentlemanovi, který cestoval s ním. A tím byl pan Anthony Michael Dominic de Saxe, běžnému světu známý jako jeden z nejbohatších lidí na světě, miliardář podnikající v lodní dopravě a vlastníci několik dolů, v pořadí čtvrtý příslušník výjimečně staré aristokratické rodiny, který byl jmenován francouzským maršálem.

To o něm věděl *normální* svět.

V kruzích skrývajících se ve stínech však šlo o jednoho ze čtyř věčných dědičných králů, kteří společně vládli planetě. Pán Hádés, král Podsvětí.

Přinejmenším jím donedávna býval.

Když se Hádés během několika hodin po katastrofálním ukončení Velkých her ocitl s Jackem Westem v jeho domově, věci se daly rychle do pohybu.

Jackovo vítězství ve Hrách neznamenal nic menšího než vskutku dějinnou událost prvního řádu. Tímto úspěchem se zařadil do elitního panteonu hrdinů, k nimž patřil také mytický Héraklés.

V průběhu Velkých her, jejichž úkoly se postupně probojoval, si Jack povšiml, že jednotlivé fáze Her a jejich početné dábské nástrahy i odměny jistým přeneseným způsobem odpovídají prvkům mýtu o dvanácti pracích uložených Héraklovi. Právě toto zjištění se ukázalo jako klíčové a zajistilo mu konečné vítězství.

Po návratu do domova skrytého v nedohledné pustině v nitru Austrálie netoužil Jack po ničem jiném než po odpočinku. Nebylo to jeho rozhodnutí, že se účastnil Her; zdrogovali ho a unesli, pak ho nutili dva dny a dvě noci bez oddechu bojovat o život. Ke všemu na sobě měl téměř po celou dobu jen staré džínsy a tričko s obrázkem Homera Simpsona.

Popravdě si chtěl vyhojit početné rány a nejméně rok prospat ve vlastní posteli.

Leč nic takového mu nebylo dopřáno.

Především na něho čekala manželka Zoe, žena s nakrátko ostříhanými blond vlasy a jasně modrýma očima, která se právě vrátila z badatelské výpravy do Marianského příkopu, nejhlubší podmořské prolákliny na planetě.

Když Zoe viděla, že se *Nebský bojovník* chystá k přistání, spěchala k letištní dráze, táhnoucí se nedaleko jejich farmy, aby se přivítala s posádkou letadla.

Nemohla se dočkat, až Jackovi poví o svých zážitcích. Ve tváři jí vykvetl široký úsměv, když viděla z letounu vystupovat Jacka, Lily a Albyho, za nimiž následovali Medvídek Pú a Dlouhý.

„Počkej, až ti řeknu, co jsem viděla...“, spustila nadšeně.

Pak si všimla jeho oholené hlavy.

A početných ran a odřenin na tváři.

Neuniklo jí, že lehce kulhá a přidržuje si pravou ruku při těle. Levou – jež byla od lokte po špičky prstů nahrazena titanovou protézou – měl pokrytou špínou a škrábanci.

Co se stalo?

Pak se zahleděla na Lily. Ta na sobě měla květované šaty, které na ní Zoe ještě nikdy neviděla, a v ruce nesla pár bot na jehlových podpatcích. To bylo divné. Lily nepatřila k děvčatům, která si libují ve vysokých podpatcích.

Medvídek Pú a Dlouhý se zdáli být úplně v pořádku, ale Alby měl na obličejích obvaz, který skrýval zřejmě dost velkou ránu.

Nakonec si Zoe všimla, že ze štíhlého tupolevu vystupuje také Jackova matka Mae. To už Zoe docela vyvedlo z míry. Nebýt úzkosti vyvolané zraněními, která viděla na svém muži, pak by ji pohled na Mae přivedl do stavu nejvyšší pozornosti.

Doktorka Mabel „Mae“ Merriweatherová, necelých sto šedesát centimetrů vysoká, s krátkými vlasy lemujícími jakoby skřítkovský obličejík, patřila i v té nejlepší náladě k dosti hrozivým osobám. Nestrpěla hlupáky a důsledně lpěla na svém osamoceném životě. Bydlela ve vzdáleném pobřežním městečku Broome a ze své báječné izolace by se nevzdálila ani za nic, pokud by ji k tomu nevedly nanejvýš závažné důvody. K těm rozhodně nepatřily například nějaké narozeniny či něčí úmrtí, naštěstí Jackova svatba se Zoe ano. Jestliže se tady teď objevila Mae spolu s Jackem, představovalo to jasný a naléhavý důvod k obavám.

Jenže z letadla vystupovali ještě další pasažéři.

Jako první Iolantha.

Tuhle britskou princeznu Zoe neměla *vůbec* ráda.

Nafoukaná a vypulírovaná aristokratka, které šlo výlučně o vlastní zájmy, představovala všechno to, co bylo Zoe cizí. Šlo o sestru Orlanda Comptona-Jonese, krále Země, a její oficiální titul zněl Opatrovnice královských záznamů. Při několika příležitostech už se jejich cesty překřížily. Iolantha se jednou v egyptském Abú Simbelu pokusila Zoe a Jacka zabít, opakovaně se snažila Jacka svést, ale pak překvapivě v pradávném podzemním komplexu na ostrově Diego García zachránila Jackovi život, i když nemusela. Zoe pořád nevěděla, jestli může Iolantě věřit nebo ji má na potkáni zastřelit.

Za britskou princeznu vystoupili další dva lidé, které Zoe neznala. Vysoký a pevně stavěný šedesátník a menší podsaditý brach s rozcuchanými černými vlasy, širokým nosem, hustým srostlým obočím a hluboko posazenýma hnědýma očima. Jack jí ho později představil jako V-147.

„Ježíšmarjá!“ vykřikla Zoe. „Odletím si na týden pryč a podívej se na sebe. Co se stalo? Vypadáš, jako bys šel do pekla a zpátky!“

„To je moc zajímavé, jaká slova jsi zvolila, miláčku. Půjdeme domů a posadíme se. Mám ti toho moc co povídat.“

To bylo ještě mírně řečeno.

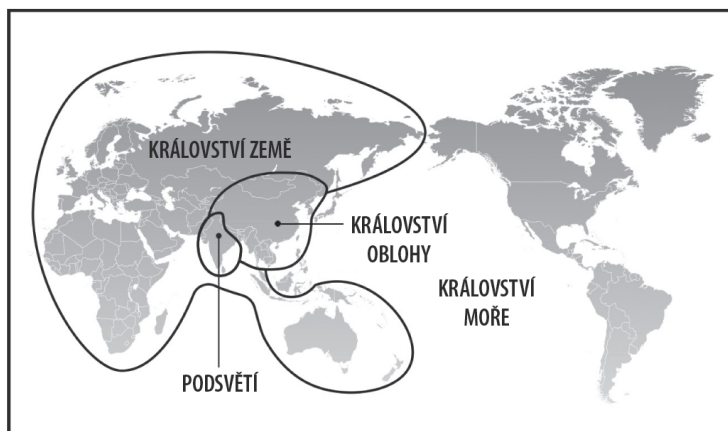
Nějakou chvíli to zabralo, ale s přispěním ostatních Jack vypověděl Zoe všechno, co se událo.

O svém únosu z Pine Gap, o Velkých hrách, o čtyřech legendárních královstvích a také o pomoci, které se mu dostalo od kolegy šampiona s volacím znakem Strašák – a od „tlustého, ale velice galantního pilota, který se vypravil daleko mimo svou komfortní zónu“, dodal Nebeský drak a pozvedl na důkaz svých slov zabandážované pravé předloktí. Popsal jí také průběh kataklyzmatického zakončení celé té záležitosti, když armáda minotaurů zaútočila na palácovou horu a všechno šlo do sraček, jak se vyjádřil.

Mae pomohla Jackovi vysvětlit Zoe koncept legendárních království – tedy čtyř pradávnych říší Země, Moře, Oblohy

a Podsvětí – tím, že jí ukázala zvláštní mapu světa, na níž byly vyznačeny hranice jednotlivých království, jejichž průběh vůbec nerespektoval rozdělení území podle obvyklých národních hranic.

Zoe vrtěla hlavou. „Chcete říct, že všechny národy, parlamenty a vlády jsou jen loutky těch čtyř království? Jakési nástroje, které používají?“

„Ano, to je přesné,“ přikyvovala Mae. „Právě ty čtyři říše jsou skuteční hráči, kteří mají ve světě moc.“

Zoe pořád nechápala. „Dobře – tak o co jim jde?“

„Chtěl jen to, co chtěl každý vladař v dějinách,“ odvětila Mae. „Udržet si moc.“

„A co ty?“ zeptal se Jack Zoe. „Co jste ty a Nobody našli v Mariánském příkopu?“

„Nobody“ byla přezdívka profesora Davida Blacka, jejich kamaráda a jednoho z nejpřednějších světových specialistů na hlubokomořské výzkumy. Začínal jako chránělec Roberta Ballarda – slavného hledače vraků, který našel potopený *Titanic*. Profesor Black dělil svůj čas mezi pátrání po potopených španělských galeonách plných pokladů a studium

bizarního mořského života, jaký se dal najít v nejčernějších hlubinách světových oceánů. Dílem byl vědec, dílem námořník a vždycky dobrodruh, chlapík, kterého se vyplatilo mít na své straně.

Právě on zavolal Zoe dva dny předtím, než Jacka unesli kvůli Hrám – žádal, aby se k němu připojila a podívala se na objev, který se mu podařil v prohlubni Challenger Deep, nejhlubší části Mariánského příkopu. Kvůli cestě za Nobodým se na celý týden dostala mimo kontakt se zbytkem světa. Protože nebyla nikde k nalezení, možná jí to po Jackově únosu zachránilo život.

„Co jsme našli?“ protáhla Zoe. „Ale nic moc... Až na zapečetěné kamenné dveře deset kilometrů pod hladinou Pacifiku, na kterých byly znaky napsané v Thovtově slově. Ponořila jsem se s dvojčaty a Nobodým, abychom to prozkoumali a provedli pár testů. Geofyzikální radar nám ukázal něco *za dveřmi*. Nebyla tam žádná komora nebo prázdný prostor, ale obrovské ložisko vulkanické horniny, které se říká pikrit.“

„Napadá mě, že nešlo jen tak o nějaké staré pikritové ložisko,“ ozval se Alby.

„To ne. Tohle úložiště je opravdu obrovské, téměř celé ponořené do dna a úplně obalené krustou usazeného vápence. Navíc má tvar přesné krychle, jejíž hrana měří sedm kilometrů. *Sedm kilometrů!* Má dokonale přímé hrany i stěny. Našli jsme i spoustu dalších falešných a zdobených ‚vchodů‘, byly jich desítky. Nacházely se v pravidelných rozstupech po obvodu krychlového ložiska. Několikrát jsem si vyfotila prvně nalezené dveře.“

Zoe se podívala na Lily. „Doufala jsem, že bys dokázala přeložit, co je na nich napsáno.“

„Jistě,“ přikývla Lily.

Zoe jí podala fotografii podmorských dveří, zdobených ornamenty, ozářených několika světlometry. Vchod čtvercového tvaru obklopený mramorovou výzdobou vypadal v hlubinách oceánu velmi nepatříčně.

Lily přečetla nápis na horní liště a přeložila ho: „Svět je pustinou plnou utrpení a bolesti.“

Když to vyslovila nahlas, vyměnila si s Jackem významný pohled.

Zoe zavrtěla hlavou. „Pánbu mi pomoz. Kdykoli jindy by moje novinky byly docela úžasné, ale po tom, čím jste si prošli vy...“

„Kdepak je Nobody teď?“ zeptal se Jack.

„Vrátil se do své laboratoře v San Francisku, aby znovu testoval geologické vzorky a podíval se, jestli se něco podobného našlo i jinde ve světě.“

„A co Lachlan a Julius?“

Jack tahle dvojčata, užvaněné zrzavé Skoty, opravdu miloval; šlo o geniální sourozence, kteří propadli astrofyzice, historii, videohřám a všemu, co se týkalo fenoménu *Star Wars*, a to zhruba stejnou měrou.

„Odletěli do Londýna,“ odvětila Zoe. „Lachlan pozapomněl na svou závislost na hraní *League of Legends*, protože se z něho stal docela domácí týpek. Je si vědom odpovědnosti ke své rodině.“

Během let, která uplynula od doby, kdy bratři pomáhali Jackovi najít šest posvátných kamenů a odhalit tajemství pěti největších bojovníků, oba poněkud dospěli a stačili se zbavit syndromu Petera Pana, který pro ně býval příznačný.

Zatímco Julius zůstával tvrdošíjně svobodný, Lachie potkal v Cambridge doktorku Eriko Kinošitovou, milou japonsko-americkou astrofyzičku, a oženil se s ní. Teď měli čtyřletá a velmi si podobná dvojčata, kluka Caleba a holčičku Willow.

Julius, který odjakživa svého bratra rád popichoval, se krátce po narození dvojčat Lachlana ptal, v jakém autě teď jezdí. Lachie sklonil hlavu. „V maminkovské dodávce.“ Šlo o červený Nissan Quest – což rozhodně byla maminkovská dodávka.

Před několika měsíci se Lachlan v den svých narozenin probudil a zjistil, že na přední kapotě a bocích červené dodávky má v závodnickém fontu vvedená čísla 55. Dárek od Julia.